

Část první

Cesta do Agarthy

Úvod

V jisté části mého života, když jsem byl ještě velmi mladý, jsem si představoval všechny ty úžasné věci v celém vesmíru a záhady skryté v jeho nadpозemských hlubinách. Přemýšlel jsem nad tím, jestli vůbec někdy dostanu šanci prožít něco fantastického a odlišného od prozaického světa mého dětství. Teď, po desetiletích zkušeností, se mohu na svůj život podívat s odstupem od těch tak vzdálených dětských dnů a znovu se podívat, jaké báječné věci ještě čekají na to, aby mou duši odnesly časem i prostorem a odhalily mi nekonečná tajemství stvoření.

Je toho tolik, co se nikdy nedozvím. Možná je naším věčným osudem pít se po nepoznatelném a snažit se získat vědění, jež je ve své naprosté nekonečnosti nedosažitelné. Malinká zrnka informací, která se nám podaří uchopit, jsou jen nepatrnou částíčkou

na pláži, jež se rozkládá do nekonečna, svou obrovskou nesmírností nás přivádí k šílenství, a přece nás neodolatelně láká svým nezměrným bohatstvím.

Mí učitelé mi ukázali velkolepé divy naší planety i šokující nádheru nebeských těles (viz kniha *My Visit to Venus*, Cesta na Venuši). Ani jsem nesnil o tom, že poté, co se mé prosté duši v minulosti dostalo takových výsad, mi bude znovu nabídnuto cestovat s mými průvodci a vydat se tam, kam zamíří všichni vznešení mistři ze Země. Že se vydám na cestu, jež mne přivede do prastarých a neznámých světů pod našima nohama, a ještě dál, do skvělé Agarchy.

Od mé cesty ze Země ve vesmírných lodích, jež tisk nazývá létající talíře, uběhlo už mnoho měsíců. Můj průvodce mi řekl, že moje tělo se musí „znovu aklimatizovat“ na pozemské prostředí, než se budu moci vydat na další dočasný pobyt jinde. Neměl jsem vůbec představu, co tím záhadným prohlášením myslel – a tak jsem si mohl jen představovat, co mě čeká.

Abychom porozuměli spletitým souvislostem naší reality, je třeba mít na paměti, že jsme všichni stvoření Ducha. Jsme jako elektrické náboje obdařené inteligencí. Život sestává z rychle vibrující hmoty, která produkuje elektrický náboj, a elektřina je životem hmoty. Naše těla jsou nabitá energií, jež souzní s naší úrovní existence. Pokud chceme fyzicky cestovat do jiných světů a realit, musíme umět změnit elektrickou rezonanci našich těl tak, aby souhlasila s rezonancí místa, kam chceme cestovat. Když se pak vrátíme do našeho času a prostoru, naše energie se musí před dalšími výpravami ustálit.

Jestliže se nacházíme ve fyzickém světě, máme dojem, že právě fyzický svět je ten jediný skutečný. To je jedno z bezpečnostních opatření Vyššího Já; pokud bychom si pamatovali na duchovní svět naplněný štěstím, vydrželi bychom tu jen s pomocí velmi silné vůle. Pokud bychom si pamatovali minulé životy, kdy jsme možná žili významnější život než teď, postrádali bychom patřičnou pokoru.

Správný čas konečně nastal jedné noci, kdy jsem ležel v posteli a snažil se usnout. Moje vědomá se mysl pomalu poddávala a povolila mému astrálnímu Já, aby opustilo svou materiální schránku a hledalo útěchu a povzbuzení, jež lze nalézt v astrálních světech. Sotva jsem opustil tělo, byl jsem zaplaven pocitem tepla a neuvěřitelně silné lásky. Přede mnou se objevil můj milovaný učitel a přítel, lama Mingjur Tundrup.

Někomu by mohlo připadat divné, kdyby spatřil mého přítele v tomto prostředí, ale mně ne. Víím, že lama Mingjur Tundrup cestuje po celém světě, ve fyzikálních i astrálních sférách. Od našeho posledního dobrodružství ale uteklo tolik času, že jsem byl tímto nečekaným setkáním opravdu překvapen a bez sebe radostí.

„Můj dobrý příteli,“ řekl jsem mu. „Je to již příliš dlouho od doby, kdy jsme spolu naposledy mluvili.“

Lama se zasmál silným a zvučným smíchem, plným energie a vitality. Mistr je podle našich měřítek prastarý, ale přesto se teď jevil mladý a překypující zdravím. Jeho štěstí a energičnost se jasně zračily v zářivé auře.

„Lobsangu,“ promluvil nakonec. „Od našeho posledního setkání uběhl jen okamžik. Zapomínáš, že jsi své vibrace sladil se Zemí, a podléháš tak iluzi času.“

Měl samozřejmě pravdu. Tím, že žijeme v materiálním světě, jsme zachyceni v osidlech uměle vytvořené představy času – slunce vychází a zachází, mění se roční období. A přece by bez těchto představ, jež udržují pořádek a zajišťují přežití fyzického světa, byly naše mysli zahlceny a zešilely by. Naše mozky fungují trochu jako zákločky reality; vpouštějí dovnitř jen to, co je opravdu potřeba pro každodenní přežití. Podstatnou součástí mého učení u tibetských lamů bylo naučit se, jak obcházet fyzická omezení mozku, čímž jasněji vidíme realitu.

„Už jsi toho viděl hodně, Lobsangu!“ řekl mi můj učitel. „Ale mnohé ti ještě zůstalo utajeno. Teď nastal čas, abys se mnou opět cestoval a spatřil vesmírné zázraky. Jsi připraven zhlédnout to, co bylo dovoleno vidět jen několika málo vyvoleným. Je to velká zodpovědnost, již je potřeba brát velice vážně. Jen několika málo lidem byla poskytnuta příležitost, která na tebe čeká.“

„Pane!“ odpověděl jsem. „Jednou jsi mi řekl, že muž, který se vydá na jednu z cest života, klopýtne a obrátí se zpátky, to není žádný muž. Půjdu dopředu navzdory tomu, že vím, že mne čekají potíže.“

Usmál se a souhlasně přikývl.

„Jak jsem očekával,“ řekl. „Tvá zvědavost tě přivedla na mnoho skvělých míst a ty nakonec vždy zvítězíš.“

Jako vždy při našich dobrodružstvích jsem chtěl vyrazit hned.

„Jsem připraven s tebou teď odejít,“ řekl jsem.

Opět jsem vycítil pobavení a radost vyzařované světelnou bytostí přede mnou. Jeho náklonnost a láska ke mně jiskřily přímo z podstaty jeho astrálního bytí.

„Tuhle cestu podnikneš ve svém fyzickém těle, drahý příteli,“ pravil. „Máš týden na to, aby ses připravil. Čekej před svým domem v tuto dobu za sedm dní. Přijdeme si pro tebe. Budeš pryč sedm dní, proto se postarej o vše, co tu zanecháš.“

Než jsem se mohl svého přítele dále vyptávat, odešel pryč a já se opět nacházel ve fyzickém světě. Měl jsem sedm dní na to, abych přemýšlel o tom, jaké dobrodružství mne čeká. Ale neměl jsem čas se strachovat, protože pokud jsem měl být pryč celý týden, musel jsem okamžitě učinit náležitá opatření pro dobu mé nepřítomnosti.